

„Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno.“ (Mk 4,26)

Někdy se ptáme, jak to, že když Ježíš mluvil o tom, že je Boží království jako samo rostoucí semínko, že to není vůbec vidět v životě mých dětí, vnoučat, nebo v životě osobním? Jak to, že evropské kostely zejí prázdnotou a podobají se spíše domovu důchodců?

Když slyšíme podobenství dnešní

neděle, většinou se necháváme unášet představou, jak semínko roste a klíčí. Představou jak země sama projevuje svou sílu, když z ní vyráží stéblo, narůstá klas, zrno v klasu dozrává. Představou, že toto se děje, ať už člověk spí nebo bdí. Jenomže Ježíš nepřirovnává Boží království jenom k semeni budoucí rostliny. Na prvním místě Boží království přirovnává k člověku, který do země zasévá. K činnosti člověka: „**Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno.**“ Bez této setby, by žádné samorostoucí procesy semena nezačaly a nevedly ke zdárné a očekávané úrodě.

Ptáme se po příčině prázdných kostelů, po příčině nevěřících dětí či vnoučat. A jako protiotázku si máme položit, a co jsme vlastně zasévali? Bylo naší setbou opravdu Boží království? Nebo jsme seli jen povinnost chodit do kostela? Povinnost pokřtít děti našich dětí? Povinnost jít ke svatému přijímání? To jsou sice, jak bychom řekli, útržky z života v Božím království, ale Boží království toto ještě není!

A co je to Boží království, které máme zasévat? Je to setba stylu života, že Bůh je tím, kdo opravdu vládne v našem životě. Bůh je tím, kdo je poslouchán a koho si vážíme. On a jeho zákony jsou s úctou a ochotně přijímány. Tam, kde je takový postoj poslušnosti a úcty vůči Bohu, tam je zaséváno slovy a především životem Boží království. Teprve tehdy může v životech našich blízkých následně růst svým životem. Nikomu příliš nepomůže voda litá na hlavu, polykání hostií, šeptání naučených frází přes zpovědní mřížku, nádherně provedené slavnostní obřady, drmolání naučených vět coby náznaky modliteb. Ježíš hovoří o poslušnosti a úctě k Bohu, který je první instancí, jíž se poměruje každé naše rozhodnutí, skutek ba i směr myšlení.

Sklízíme to, co jsme zaseli. Je zde však jistá naděje. Věta o Božím království podobnému zasévajícímu člověku, je psána v čase budoucím: „**Člověk, který zaseje.**“ Naše setba ještě neskončila. Ještě stále máme příležitost zasévat Boží království. O ono má navíc svou moc a vlastní sílu k růstu v životě našem i těch, kdo jsou nám blízko.